

လရောသက္ခါးရင်

အပိုင်ရမှဖြစ်မယ်

အခန်း (၁)

ချစ်တဲ့ သူနဲ့ စွန့်စားမယ်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ထွက်လာခဲ့တုန်းက မရွံ့မတွန့်ပေ။ ဒါပေမဲ့ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် ဖုန်ဆိုးလမ်းဆိုသည့် ဖုန်ထောင်းထောင်း၊ နွယ်မြက် အစိုအခြောက် နှင့် ထပ်တလဲလဲမြင်ကွင်းတို့ က စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်မည်တော့ ဖြစ်စေ။

"ဒီလောက်ထိတော့ မစွန့်စားပါနဲ့ ပွေးရယ် ... တွေ့ကြတာလည်း ဘာမှ ကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အကြောင်းကို သူပြောပြတာထက် ပွေးဘာပိုသိလို့ လဲ၊ မိဘနဲ့ ဒီလောက်အဝေးကြီးမှ 'အမလေး' ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး မမမိုးလည်း အပြစ်မကင်းဖြစ်ရမှာ "

မမမိုး သတိပေးတာလည်း သူဂရုမစိုက်ခဲ့။ ဒေါက်တာမိုးမိုးမြတ်က ပွေးရဲ့ အစ်ကို မြတ်မင်း ဖြူနဲ့ လက်ထပ်တော့မည့် ဇနီးလောင်း၊ ကိုကြီးက စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်သည့်လူငယ် ဖြစ်ကာ မမမိုးကတော့ သူဝါသနာပါသည့် ဆရာဝန်အလုပ်နှင့် တာဝန်ကျရာကို မညည်းမညူ လိုက်ပါ ထမ်းဆောင်တတ်သူ ...

ထို့ကြောင့် လူကြီးချင်း သဘောတူသလို ကိုကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောကျနှစ်သက်ကြ ပါလျက်နှင့် ဒီနေ့ထိ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ ခုတစ်ခါ ရန်ကုန်မှာ တာဝန်ပြန်ကျရင်တော့ လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ

က ကြိုးစားနေကြ၏။ ဖွေးက မမမိုး တာဝန်ကျသည့် မန္တလေးတောပိုင်း
က ကျီးသဲရွာမှာ အလည်အပတ်လိုက်လာရင်း ချစ်သူတွေ့ခဲ့၏။

"ဂျိမ်း ... "

"အ ... "

ရုတ်တရက် ကားတစ်စီးလုံး ဆောင့်ခုန်သွားသဖြင့် ဖွေးပစ်စလက်ခတ်
ဆောင့်မိကာ စိတ်ကူးတွေလည်း ပြတ်တောက်ကုန်၏။ ပခုံးချင်းကပ်
ထိုင်နေသည့် ကောင်းက ဖွေး လက်ကလေး ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရယ်
ကာ ...

"ဖွေး ... ခေါင်းဆောင့်မိသွားသလား"

"အင်း ... ရပါတယ်"

ဆောင့်မိတာက ခေါင်းမဟုတ်ပေ။ ဘာတွေ ထုပ်ပိုးထားမှန်းမသိသ
ည့် အိတ်ရှည်မာမာကြီး တွေကြားမှာ ထိုင်ရတော့ တင်ပါးကိုဖိကြိတ်တို
က်လိုက်သလို နာကျင်သွားတာဖြစ်သည်။ ။

ဒီဘက်မှာ ဒီလိုကားမျိုးတွေပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့လည်း မတတ်နိုင် ... ၊
လမ်းကလည်း ကြမ်း သလောက် ကားကြီးတွေက အကြမ်းစားတွေ ဖြစ်
၏။ ထို့ပြင် လူထိုင်ဖို့ ခုံမပြောနှင့် ဖင်တစ်နေရာ ကောင်းကောင်း ချထိုင်
ဖို့ တောင် နေရာကမလွယ် ... ။

စီးပွားရေးသမားပုံစံ ခပ်သန့်သန့် ခန့်ခန့်ဆိုလို့ တစ်ယောက်နှစ်
ယောက်လောက်ပဲပါကာ တိုင်းရင်းသားတွေပဲများ ၏။

ပစ္စည်းတွေက ကျပ်၊ လူကကျပ်နှင့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဖုန်တွေအလုံး
လိုက် တက်လာသေး သည် ။ ရှုံ့မဲ့တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဖွေး မျက်နှာလေးပျက်
သွားတိုင်း ကောင်းက လှည့်ကြည့်တက်ကာ ...

"ဖွေး တစ်ခုခု အတွေးလွန်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ကားဆောင့်တော့မယ် ဆိုရင် သိသာပါတယ်"

"ကောင်း တို့ က သွားလာဖူးတော့ သိမှာ ပေါ့"

"မသွားလာဖြစ်တာ ကြာပါပြီ၊ ကောင်းက တောမှာ မွေးပေမဲ့ တောမှာ မပျော်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် မန္တလေးမှာ ပဲ နေဖြစ်တာများ တယ်၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီး တစ်ခေါက်ပြန်တယ်၊ နောက်ပိုင်း မရောက်တော့ဘူး၊ ခုမှ ဆွေပြမျိုးပြလေ ... ကိုယ့်မိန်းမ အချောအလှလေးကို ... "

သူက ကြည်နူးစရာတွေ ပြောနေနိုင်သေးသည် ။ ဖွေးကတော့ ဒီ ကားဘယ်တော့ ဆင်းရမလဲ ဆိုတာပဲ စိတ်ဝင်စားမိနေ၏။

မြို့မှာ ကားတွေ မော်ဒန်အမျိုးမျိုး ထည်လဲစီးသည် ၊ အရောင်မကြိုက်တာတောင် လဲပေးပါလို့ ချက်ချင်း ပူဆာခဲ့တာ၊ လူကြီးတွေ ဘယ်လို ဆုံးရှုံးခံပြီး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးပေးရသလဲဆိုတာ တစ်ချက်မှ တွေးမကြည့်မိခဲ့ ... ။ မိတဆိုးလေးမို့ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုယ်ကြီးက အလိုလိုက်သည် ။ လက်ထပ် ဖို့ တောင်မှ မမမိုးကို ဖွေးက ချစ်ပါသည် လို့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံမှ ကိုကြီးက ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ ကိုကြီးတို့ သဘောမတူနိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် ဖွေး တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်စွာ ဆုံးဖြတ် ပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။

ငါမှား ပြီးလားဆိုသည့် နောင်တမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကိုယ့်အပေါ် လိုလေသေးမရှိ ငဲ့ညှာဦးစားပေးခဲ့သည့် ဒက်ဒီနဲ့ ကိုယ်ကြီးတို့ ကို တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ... ။

"ရောက်ပြီ ဖွေး ... "

"ဟုတ်လား ... "

လူတွေတော့ ဆင်းကုန်ကြပြီဖြစ်ကာ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် အိမ်လည်း တစ်လုံးမှ မမြင် ...။

"လမ်း နည်းနည်းလျှောက်ရဦးများ ဖွေးရဲ့ ... ဟိုဘက်မှာ ဖုန်သိပ်မရှိ ပါဘူး၊ ဖွေး မြင်ချင်တဲ့ တောနဲ့ တောအလှတွေကို ခံစားပြီး အေးဆေး လမ်းလျှောက်တာပေါ့၊ ပေး ... ဖွေးရဲ့ လွယ်အိတ်"

"နေပါစေ ကောင်းရဲ့ ... စကတ်တွေ ဘောင်းဘီတွေပါတယ်"

"ပါပါစေ ဖွေးရယ် ... လမ်းခရီး သွားတာပဲဟာ"

အိတ်က သိပ်တော့ မကြီးမားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အိတ်နှစ်လုံး ဖြစ်နေ တော့ အားနာသည်။

"ကားပေါ်မှာ လူကျန်သေးတယ်နော် ... ပစ္စည်းတွေက ဘယ်မှာ ချမှာ လဲ"

ဖွေးက ကားကို မော့ကြည့်ပြီး မေးတော့ ကောင်းက ဖွေးလက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ရင်း ...

"မိုးကောင်းထိ ဆက်သွားမှာ ပဲ၊ ဟိုဘက်မှာ လမ်းက ဒီထက် ပိုဆိုး တယ်၊ ကောင်း တောင်မှ အဖေက ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ဖောက်ထွက်သွားနိုင်လို့ မြို့မှာ အခြေကျအနေကျ ရပ်တည်နိုင်တာ၊ ဒီဘက်မှာ တောင်ယာအလှ ပ်တွေ၊ ကျောက်တူးသမားဘဝတွေနဲ့ ရောယောင်ပါသွားရင် ဒီလိုဖြစ် လာမှာ မဟုတ် ဘူး"

လမ်းက လူသွားလမ်းသာသာဖြစ်တာ ကားသွားထားသည့် လမ်းကြောင်းရာတော့ရှိပြီ ကားလမ်းလည်း မဟုတ်ပေ ...။ ဖွေး တို့ နောက်က လင်မယားနှစ်ယောက်ပုံစံ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ပါလာကြကာ သိပ်မကြာခင် ရှေ့ကို ကျော်တက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

"သူတို့ က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး သွားနေကြတာလဲ ကောင်း ... လမ်းက သစ်ပင် ရိပ်တွေနဲ့ သိပ်လည်း မပူဘဲနဲ့ "

"ဒီလောက် အလေးအပင်တွေ ထမ်းရွက်ထားကြတော့လည်း ဒီ လောက်လျှောက်မှ မြန်မြန် ရောက်ပြီး သက်သာမှာ ပေါ့ ဖွေး ရဲ့ ... "

"ကောင်း ရော ... အိတ်တွေနဲ့ လေးနေမှာ ပေါ့ ၊ ဖွေး ကို ပြန်ပေးပါ"

"မလေးပါဘူး ... ဖွေး မျက်နှာလေး လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ဘာအ မောမှ မရှိတော့ဘူး"

ဖွေး က မျက်နှာငုံ့ရယ်ရင်း ပြိုဆင်းလာသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ပြန်သပ်တင်သည် ။

"ဖွေးက အရမ်းလှတာပဲကွာ ... ဘုရားကြီးခြေရင်းမှာ မိုးချုပ်ခါနီး အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ မြင်လိုက်ရတော့လေ လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ကောင်း သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတာ"

"ဟုတ်လား ... ဘာနဲ့ တူနေလို့ လဲ"

"ဥစ္စာစောင့်လို့ ပြောရရင်တော့ မမှိုက်ပါဘူး၊ ကောင်း အတွက် ကြွေ ကျလာတဲ့ ကြယ်ကြွေ နတ်သမီးလေးပေါ့"

ဖွေးက ကောင်းကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည် ။ သူ့ကိုယ်သူကောင်းလို့ ပဲ ထည့်ပြောတတ်သော လမ်းသစ်ကောင်းသည် ဖြူသွယ်ကိုယ်ဟန်ရှိ ကာ မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်းသော အရပ်အမောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်ပုံကို က ကြည့်ကောင်းနေတဲ့ သူ ... ၊

လူကိုမြင်ပြီး လမ်းသစ်ကောင်း ဆိုသည့်နာမည်ကို သိလိုက်ရုံနှင့် လူ ကိုရော နာမည်ကိုပါ ဖွေး နှစ်သက်သွားခဲ့သည် ။

မိဘက ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ကာ နေထိုင်ပုံ အသင့်အတင့်နှင့် မကြွယ်ဝရင်တောင် ပြည့်စုံမှုမရှိသည့် အသိုင်းအဝိုင်းပဲ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် တချို့ကျတော့ ရှိတာထက် ပိုကြွားတတ်သလို ရှိတာကို မရှိသလိုနေပြီး လူအထင်ကြီးခံရတာကို မနှစ်သက်သူတွေလည်း ရှိတော့ ကောင်းတို့ မိသားစုကို ဒုတိယလူတန်းစားထဲမှာ ထားကြည့်မိ၏။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် ကောင်းက ဝတ်စားပုံ စမတ်ကျသည့်ပြင် အရည်အသွေးမြင့် တန်ဖိုး ကြီးသော ရတနာတွေကို ထည်လဲဝတ်နေတာ ဖြစ်၏။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က လက်ဝတ်လက်စား ဝါသနာကြီးတာ သိပ်တော့မကောင်းပေ မယ့် လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြိုးမှာ လောကတ်တပ် ဝတ်တတ်သည့် ကောင်းကိုတော့ ဖွေး ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့၏။ ဒက်ဒီတို့ သဘောမတူလောက်စရာ အဆင့်အတန်းတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာအကဲခတ် ပြီး သုံးသပ်ကြည့်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ့မှာ အမေမရှိတော့သလို ဖွေးမှာ လည်း အမိမဲ့မို့ ဘဝခံစားပုံချင်းလည်း တူနေနိုင် ၏။

"ဖွေး ... "

"ဟင် ... "

"ခလုတ်တွေလည်း တိုက်ကုန်ပြီ ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ လမ်းကြမ်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း စိတ်ညစ်နေတာလား ဒါမှ မဟုတ် နောင်တရနေတာလား"

ရှေ့မှာ အိမ်ပုံစံအစုအဝေးလေးတွေကို မြင်နေရပြီဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းက ကောင်းကွက် တစ်ကွက်မှ မတွေ့သေးပေ။

"ပြောလေ ဖွေး ... ထွက်လာကတည်းက ဖွေး မျက်နှာသိပ်မရွှင်ပျသလိုပဲ၊ ကောင်း စိတ်ထင် နေတာလားတော့ မသိဘူး"

"ဒါကတော့ ခုမှ ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ ဟာ စမ်းတဝါးဝါးခရီးမှာ ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဘယ်သူက လမ်းနောက်ပြန်လျှောက်ရဲမှာ လဲ၊ သတိထားရတာတွေ ... စိုးရိမ်နေတာတွေတော့ ရှိတာပေါ့"

"ကြိုက်သွားပြီကွာ ... ဖွေး ကတော့ တကယ်ပဲ ကောင်း ထင်တာထက် ပိုပြတ်သားတယ်၊ နူးနူးညံ့ညံ့လေး လှသလောက် ပြတ်သားရဲရင့်တယ်"

"ဒီလောက်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ ကောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လာပြီး ခုမှ အမျိုးမျိုး အားပေးနေရတာ၊ အိမ်မှာ ဖွေးက အငယ်ဆုံးဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ဆိုးနွဲ့လာတာ၊ အားလုံးက ဖွေး အကြိုက် ဘာမဆို ဖန်ဆင်းပေးကြတာလေ၊ ကိုယ့်ကျတော့ ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ထင်ရာလုပ်သလိုကြီး ... "

ကောင်း က အိတ်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီမှာ ချိတ်လွယ်ထားပြီး ဖွေး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လည်း လှမ်းကိုင်ကာ ...

"ဒါကတော့ အချစ်နဲ့ ထိတွေ့လာရင် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရဲတဲ့ သတ္တိတွေ အလိုလိုရှိလာကြတာ ပဲ၊ ဖွေး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အဖေဆိုရင်လည်း ကောင်းကို ခုထိ အိမ်ထောင်မပြု စေချင်သေးဘူး၊ သူ့လုပ်ငန်းမှာ ပဲ ငါးနှစ်လောက် ကူညီစေချင်တာ၊ အချစ်ကို တွေ့ခြင်း မတွေ့ခြင်းက အချိန်ကန့်သတ်ထားလို့မှ မရတာ၊ ပြီးတော့ ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းဆိုတာ ... "

စကားသံနှေးကျသွားကာ ကောင်း က ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ပစ်၏။

"ပြောလေ ကောင်း ... ဖွေးက အဲဒါတွေ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာ၊ ကောင်းတို့ ရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းက ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းလား၊ အရောင်းအဝယ်သက်သက်လား၊ အဲဒါနှစ်ခုက အတူတူ မဟုတ်ဘူး လားဟင် ... "

ဖွေး သိချင်တာတွေများ နေတော့ ကောင်း က လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောရခက်သည့်မျက်နှာနှင့် ...

"ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ကောင်း အဖေက အဲဒါတွေလုပ်နေပေမဲ့ ကောင်းက သိပ်နားမ လည်ဘူး၊ နားမလည်တာထက် ဝါသနာ မပါဘူး လို့ ပဲ ပြောရမလား၊ နားလည်သလောက် ပြောရရင် အရမ်းပင်ပန်းပြီး တက်လမ်းမရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ဘယ်လို ... "

"ဟုတ်တယ် ... တို့ အဲလိုပဲ မြင်တယ်၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ တူးဆို တူး၊ ဆင်းဆို ဆင်းနေရတဲ့ ဘဝတွေက ဒီတိုင်းပဲလေ၊ ဒီလောကမှာ ကျော်တက် ဖြတ်စားနိုင်မှ ကြီးပွားတာ"

"ကြီးပွားနေတဲ့ လူတွေအားလုံး ဒီတိုင်းပဲလား"

"မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ လူလည်တွေချည်းပါပဲ"

"ကောင်းရဲ့ အဖေရော ... "

ဖွေး ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်တော့ ကောင်း အံ့သြသွားသလို လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ ရယ်လိုက် ကာ ...

"ဖွေး မေးမှ ပဲ သတိရတော့တယ် ... ပြောနေရင်း ကိုယ့်အဖေကို ကဲ့ရဲ့ နေသလိုပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ... "

ကောင်း အသံ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားပြန်ကာ ...

"အဖေက သစ္စာရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူဌေးက ယုံကြည်ပြီးအရင်း အနှီးနဲ့ ထူထောင်နိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ်လာတာပါ။ အစက တို့ သားအဖလည်း ဒီရွာလေးမှာ ချို့တဲ့ ခဲ့ကြတာ"

"ကောင်း က ငယ်ငယ်လေးတည်းက အမေ မရှိတော့တာလား"

"ဟုတ်တယ် ... မြင်တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမေ မရှိခဲ့ တဲ့ ဘဝကို ကောင်း လက်ခံနိုင်တယ်၊ ဆင်းရဲနေရတာကို မခံစားနိုင်ဘူး၊ ကလေးအရွယ်တွေဆိုတာ စာနာညှာတာတာ တွေ သိပ်မရှိကြဘူးလေ၊ စိတ်ထဲရှိသလိုပဲ ပြောတတ်ကြတာ၊ ကစားဖော်တွေနဲ့ မတည့်တိုင်း အနှိ မခံ ရတာကို နေ့စဉ် စိတ်ဆင်းရဲတတ်လာတယ်၊ ပြောရရင် ကောင်း က ငယ်ငယ်တည်းက ချမ်းသာချင် တာ၊ အဖေက ဘာပြောလဲ သိလား ..."

တွေတွေငေးငေး ပြောနေရင်း ကောင်း မျက်နှာ ချက်ချင်း တက်ကြွ ကာ ဂုဏ်ယူရယ်မြူးခြင်း တွေ ဖြစ်လာလျက် ...

"ငါ့သားက ချမ်းသာရမယ့်ကောင်တဲ့ ၊ သူ့ကြောင့် ငါလုပ်တိုင်း အောင်မြင်ပြီး တိုးတက်လာခဲ့ တာတဲ့ ..."

"ဟွန်း ..."

"ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မချမ်းသာသေးပါဘူး၊ မြို့ပေါ်က တကယ့်လူကုံ ထံဆိုတဲ့ စာရင်းထဲမှာ ပါဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်၊ အဖေက ပိုက်ဆံ ကို စုတာလား၊ လူအထင်ကြီးမှာ ကိုပဲ ကြောက်တာ လား ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး၊ လူနေမှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားဖို့ အတွက် ဘယ်လို သုံးစွဲမယ် ... ဘယ်လို နေထိုင်မယ်ဆို အမြဲ ခေါင်းခါတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတာ ကိုယ် သိရင် ပြီးတာပဲတဲ့ "

"ဟုတ်တာပဲ ကောင်းရဲ့ ... ကိုယ် လိုချင်တာ ပြည့်စုံနေရင် ပြီးတာပဲ

"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ ... အိမ်ကိုလာရင် အိမ်နဲ့ ခြောက်၊ လမ်းထွက်ပြီဆို လူနဲ့ ခြောက် တဲ့ ၊ ရှိတာကို သိအောင်တော့ သူ့နေရာနဲ့ သူ သုံးစွဲသင့်တာကို သုံးရမှာ ပဲ၊ အဖေနဲ့ ကောင်းက အယူ အဆ နည်းနည်းစီ ကွဲနေကြတာ"

"အဲဒါကြောင့် ကောင်းက မန္တလေးက အဒေါ်တွေနဲ့ သွားနေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... အန်တီတို့ က အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေတတ်တယ် ၊ ကောင်းတို့ က ကိုယ်ပိုင် ကားစီးနိုင်ပေမဲ့ မစီးရဘူး၊ အန်တီတို့ ကျတော့ မစီးနိုင်ပေမဲ့ စီးတယ်၊ ကားဝယ်စီးပြီး တခြား နေရာမှာ ချွေတာ လိုက်တာပေါ့၊ စားတာသုံးတာ လူမမြင်ဘူး၊ လူမြင်တာကိုပဲ အရောင်တင်ရမှာ တဲ့ ... ဒါ အမှန်ပဲလေ"

ကောင်းရဲ့ အယူအဆသဘောတရားကို ဖွေး တစ်စစ နားလည်လာ၏ ။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်သိအောင် အချိန်ယူပါ၊ လေ့လာ ပါဆိုတာ ဒါတွေကို ပြောတာလား ...။

ဖွေးနဲ့ ကောင်း တို့ အဖြစ်က ခုတွေ့ ခုချစ် ...။

တစ်နယ်စီ ဝေးကြရမယ့်လူတွေမို့ ချစ်ပြီးမှ တော့ အဝေးမခံနိုင်ဆို သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တက်ညီလက်ညီ စွန့်စားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည် ။

ခု ခဏလေးအတွင်းမှာ သိလိုက်ရတာက ဖွေး ကိုယ်တိုင် မကြောက် မရွံ့ ကျင်းနက်နက်ထဲကို ခုန်ချခဲ့ပေမဲ့ ကောင်း ကတော့ ကျင်းနက်ထဲက နေ မြင်နေရသည့် ကောင်းကင်ပြာကို မော့ငေး တမ်းတနေသူ ...၊ ဒါ တောင် ဖွေးရဲ့ ဘဝ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းဆိုတာကို ကောင်း သေချာ

မသိသေး ပေ။ ပြောဖြစ်ကြတဲ့ အခါ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ပြောရင်း ခက်ခဲမှာ တွေ လွယ်ကူမှာ တွေကို လက်တွဲစဉ်းစားမည်၊ ဖြေ ရှင်းမည်။ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ ဤသို့ ...။

ခုတော့ ပြောရခက်သွားတာ သေချာသွားသလိုပင်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုလျှင် "ငါ သူဌေး ပဂေးကြီးရဲ့ သမီးကို ရခဲ့တာပါလား" လို့ သိလိုက်ပြီး ကောင်း ပျော်သွားမည့်ပုံကို မမြင်ချင်။ ဘာမှ မပါသည့် အချစ်ကိုပဲ လိုချင်သည် ၊ ပါတာ မပါတာကို ဂရုမစိုက်သည့် အချစ်သာ ဖြစ်ချင်၏။

"ရောက်ပြီ ... ဒီအိမ်ပဲ"

လို့ ကောင်း ပြောလိုက်တာနှင့် ဖွေးရဲ့ စိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာသည် ။ ခပ်ကျဲကျဲ အိမ်ခြေ တဲတန်းတွေထဲမှာ သိပ်မထူးခြားသည့် သုံးပင်မြေစိုက်အိမ်လေး ...။

"လာပါ ဖွေးရဲ့ ... ဒါ ကောင်း တို့ သားအဖ နေခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်လေးရယ် ၊ မနေရင် ပိတ်ထား တာပဲ ... တခြားလူ ဘယ်သူမှ မနေဘူး"

"ဒါနဲ့ ကောင်းတို့ ဆွေမျိုးတွေဆီ လာတာဆို၊ ကောင်း အဖေလည်း ရှိတယ်ဆို ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီကို မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက်သွားမှာ "

"ဟင် ..."

"ဖွေးလည်း ပင်ပန်းနေပြီမို့လား ... ဒီည ဒီမှာ ပဲ ကောင်း တို့ နားမယ့်လေ၊ ဟန်းနီးမွန်းလို့ ပဲ သဘောထားလိုက် ... ဒီမှာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ"

ဖွေး မပြုံးနိုင်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ လိုချင်တာ လွတ်လပ်ခြင်းတော့ မဟုတ်

..||

အခန်း (၂)

"ဧည့်သည် တွေ ပါလာတာကိုး၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ ညအိပ်စခန်း လုပ်ရတာလဲ လမ်းသစ် ကောင်းရယ် ... ဒီအချိန်ဆို တို့ ဘက်မှာ အခြေအနေက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

ညနေဘက်မှာ အိမ်နီးချင်းတချို့က သင်္ဘောသီးထောင်းတွေ လုပ်ပြီး လာပို့ကြသည် ။ တချို့က ထမင်းဟင်းပါ ပါ၏။ ထို့ပြင် ငှက်ပျောသီးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲတွေပါသည့် အချို့မုန့်တွေက တစ်ပုံကြီး ...။

"စားဟဲ့ ကောင်မလေး ... ငါတို့ တွေက ခင်တော့ ခင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်တာသိ ဆိုတာလိုပေါ့၊ တခြား မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေဆိုရင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြရတာ"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီရွာက ဖြတ်လမ်းကြမ်းလေ၊ ဖြတ်တဲ့ လူကလည်း လူကောင်းသူကောင်း သိပ်မရှိဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ နေရာဆိုတော့ နီးရာဓားကို ကြောက်ရတာပေါ့"

စကားဝဲဝဲနှင့် လူတချို့စကားကြောင့် ဖွေး ထိတ်လန့်သွား၏။

"အန်တီ ... အဲ ... အမိုးတို့ ပြောတာက ဒီနားမှာ ဓားပြတွေ ရှိတာကို လားဟင် ... တကယ် ရှိတာလား ..."

"ဓားပြရှိပေမဲ့ ဓားပြက တချို့ဆို ရွာသားတွေနဲ့ တောင် ထန်းရည် ဝင်သောက်နေသေးတာ၊ သူတို့ က သူတို့ ခြေကုပ်ယူထားတဲ့ နယ်ပယ်ကို

စားပြ မတိုက်ဘူး"

"ဒါဆို ... မကောင်းတဲ့ လူတွေက ဘာလဲဟင်"

"မသိတာပဲ ကောင်းတယ် ကလေးမ၊ ည စောစောအိပ်၊ မိုးလင်းတာ နဲ့ ခရီးဆက်ကြပေါ့၊ လမ်းသစ်ကောင်းက မင်းအဖေနဲ့ ဒီမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာလား"

ခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကြီးက မေးတော့ ဖွေးရဲ့ ဘေးမှာ တစောင်းလဲပြီး လက်ထောက်ထားသည့် ကောင်းက ဝမ်းလျားမှောက် ပြင်လှဲကာ ...

"မချိန်းပါဘူး ... အဖေ မိုင်းကျင်းရွာမှာ ရှိနေတယ်ပြောလို့ လိုက်လာတာ၊ ကြာပြီဆိုတော့ လမ်းတွေလည်း ကောင်းလောက်ပြီ ထင်လို့ လေ ... ပင်ပန်းလိုက်တာ တအားပဲ"

"မင်းက ညည်းညူနေတယ် ဟုတ်လား ... ဒီမှာ မိန်းကလေးက မညည်းရဘူး"

"အဟုတ်ပဲ ဒီကောင် ... နေပုံကိုက တုံးလုံးပက်လက်နဲ့ ကျောရိုးမရှိတာ ကျနေတာပဲ၊ မိန်းကလေးက ဘေးမှာ ငုတ်တုတ် ..."

"စာဆိုရှိတယ်လေ "ယောက်ျားပျင်း ကျောခင်း " တဲ့ "

"ဟာဗျာ ... ဘွားလေးတို့ ကလည်း "

ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် လှဲနေရာကနေ လူးလဲထထိုင်သည် ၊ ပြီးတော့ ဖွေးကို ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကြည့်၍ ...

"ကျောဖြင့် မခင်းရသေးဘဲ ညောင်းလွန်းလို့ ခဏလှဲလိုက်တာကို တကယ်ပဲဗျာ ... မိန်းမ ကတောင် ဘာမှ မပြောဘူး" မှူး

"ဘယ်ပြောမလဲ ... ချစ်စခင်စဆိုတာ အပြစ်မမြင်သေးဘူးလေ"

"ဟုတ်လား ဖွေး ... နောက်ဆို အပြစ်မြင်မှာ လား"

ဖွေး လက်လေးကို ဆွဲယူကာ နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်နမ်းလိုက်တော့ လူကြီးနှစ်ယောက် စိတ်တိုကာ လူငယ်တွေက ရယ်ကြ၏။

"သယ် ... ဒီပေါက်စ လက်ကလည်း သရမ်းပါ့၊ ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်၊ မျက်စိနောက် လာပြီ"

ပြောပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း ထပြန်ကြ၏။ လူငယ်တချို့ စနောက်ကြရင်း ပြန်ခါနီးမှ ပြောသွား ကြသေးသည် ။

"ကိုလမ်းသစ်ကောင်း မိန်းမက လှတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်တယ်" တဲ့ ...။

ကောင်း သွားအဖို့သားနှင့် ဖွေး လက်လေးကို ထပ်နမ်းသည် ၊ နောက်တစ်ခါ နမ်းဖို့ ပြင်တော့ ဖွေး လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်၏။

ပြောစရာတွေလည်း ရှိပါသေးသည် ။

အခန်း (၃)

"လာပါ ဖွေးရယ် ... အဲကွန်း မွေ့ရာနဲ့ မြို့က အိပ်ခန်းတွေလို မခမ်းနားပေမဲ့ ဒါ ကောင်း တို့ ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေ ... ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ပကာသနမပါဘဲ ဒီလို သဘာဝကျတဲ့ ဘဝစစ်မှာ ..."

"ကောင်း ..."

ဖွေး မျက်နှာလေးက ဘယ်လိုပုံဖမ်းရမှန်း မသိလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေခဲ့လျက် ...

"ဖွေးကို ကောင်း တန်ဖိုးမထားတော့ဘူးလား"

မထင်မှတ်သည့် မေးခွန်းဖို့ ကောင်းက ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်ရဲ့ အလယ်မှာ မှန်အိမ်မီးလေး တလက်လက်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ခဏကြာအောင် ကြည့်နေမိကြ၏။

မတိုမရှည်ဆံပင် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ကောင်းက အပြာပွင့်တွေ ရင်ဘတ်မှာ ပါသည့် ထိုင်း မိတ်ရှပ်အင်္ကျီတို ဝတ်ထားသည်။ ။ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေကို အကုန်ဖြုတ်ထားသဖြင့် အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်နှင့် ရင်အုံပြေပြေကို မြင်နေရ၏။ ဖွေးက ခုတင်ပေါ်မှာ မဟုတ်ပေ ...။

အခန်းတံခါးမှာ ရှိနေသည့် ဝါးကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ တံခါးဝမှာ ထိုင်နေတာတောင် အပြင်ကို ကြည့်နေပါလျက်နှင့် ဘာကိုမှ

မမြင် ...။

ရွာခလေ့က ဒီလိုပဲတဲ့ ...။ ည မိုးချုပ်တာနှင့် မီးမှုတ် အိပ်ကြသည် လို့ ဆိုသည် ။ ဒါ အမှန်ပဲ ဆိုရင်တောင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ရုံလေးပဲ ရှိသေးသည် ။ ဘယ်မှာ မှ မီးရောင်မမြင်ရတော့ခြင်းက စိတ္တဇ ဆန်လွန်းပါ၏။

ကြမ်းတမ်းတဲ့ နယ်မြေဆိုတာ သိထားတော့ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံသည် မထင် ...။ ရောက်လာ သည့် ဧည့်သည် တွေ ပြန်သွားကတည်းက ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ရပ်ရွာတစ်ခု ရောက်နေသည် မထင်တော့ ဘဲ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းပျောက်နေတာမျိုး ...။

ဒီလောက် ခြောက်သွေ့ပြီး ဒီလိုထိ သီးခြားဖြစ်နေသည့် နေရာမျိုးကို မှ ကောင်း ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ ...။ မြို့သားပုံစံ ခေတ်မီမီ ဝတ်စားနေ ထိုင်ခဲ့သည့်သူ့ကို ဒီလိုနေရာမျိုးက မွေးဖွားခဲ့သည် လို့ တောင် ထင်ချင်စရာမရှိ ...။ ကိုယ့်ရပ်ရွာဒေသမို့ ကြည့်မြင် ထိတွေ့စေချင်တယ်ဆိုရင် တောင် ခုမှ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မြို့သူတစ်ယောက်ကို ဒီနေရာမျိုးမှာ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ဖြစ်သင့်ဆုံးပါလို့ သူ ပြောဖို့ မကောင်း ...။

"ဖွေးရယ် ..."

အဆင်မပြေမှုတွေကို တန်းစီတွေးနေတုန်း ဖွေးရဲ့ ဘေးကို ကောင်း ရောက်လာသည် ။ ပြီးတော့ မြေပြင်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ကာ ဖွေး လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

"ကောင်းကို ဖွေး ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွာ ... ချစ်တဲ့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လာရင် ... ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ တကယ်ကြိုးစား လာပြီဆိုရင် အဲဒီကောင် ရင်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူက ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုး ကြီးနေသလဲ၊ ဒါက ပြောပြရုံနဲ့ တောင် မလုံလောက်နိုင်တဲ့ အရာပါ"

"ကောင်း ပြောသလိုဆိုရင် သူ့ချစ်သူကိုရဖို့ သိပ်ပြီး မကြိုးစား အားမထုတ်လိုက်ရဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတာမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ"

မီးရောင်ကို ကျောပေးထားသလို ဖြစ်နေသည့် ကောင်း မျက်နှာကို မမြင်ရပေမဲ့ အသံတိတ် သွားတာကို ဖွေးက ပြုံးလိုက်ကာ ...

"မေးကြည့်တာပါ ... ဖွေးလည်း ကောင်းရဲ့ နောက်ကို လွယ်လွယ်လေး ပါလာခဲ့တာဆိုတော့ ..."

"ကောင်း အတွက်ကတော့ လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ပါဘူး ဖွေးရယ် ... ဖွေးနဲ့ ကောင်း စပြီး ချစ်မိကြကတည်းက ဒေါက်တာ မိုးမိုးမြတ်နဲ့ သူ့ရဲ့ လက်တံတွေကို ရှောင်ရှားရတယ်၊ ဖွေးက ဧည့်သည် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဌာနေကို ပြန်ထွက်မသွားခင် ကောင်းက လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ ဘယ်လောက် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသလဲ"

"ဖွေးကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ကောင်း စိုးရိမ်ချိန် မရလိုက်ခင် ဖွေးက ပါလာခဲ့တာ"

"ဖွေး ကလည်း ကွာ ..."

ကောင်းက ခူးနှစ်ဖက်စလုံးထောက်၍ ခါးမတ်လိုက်ကာ ဖွေးရဲ့ ခါးလေးကို ဖက်လိုက်၏။ ကိုယ်က အမြင့်မှာ ပေမဲ့ လက်တင်တစ်ဖက် ပြုတ်ထွက်နေသည့် ဝါးကုလားထိုင်ပုပုလေးက ဖွေး တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အဝင်ဝင်ကျ ဖွေးရဲ့ ရင်ဘတ်နုနုလေးနားမှာ သူ့မျက်နှာက မထိတထိ ...။

"ဖယ်ပေးပါ ကောင်းရယ် ... ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်ဆိုတာ ..."

"ဟာ ... ဖွေးကလည်း ကောင်းတို့ က သမီးရည်းစားမှ မဟုတ်တော့

တာ၊ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်ချင်လို့ ဟန်းနီးမွန်းတွေ ဘာတွေ တောင် ထွက်ကြသေးတာ"

"ဟင့်အင်း ... ဖွေး အဲဒါတွေကို ခံစားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေလို့ လွတ်ပါ ကောင်းရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်"

နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပေမဲ့ ကောင်း သက်ပြင်းတချချ စုတ်သပ်လျက် ...

"ကောင်း သိတယ် ... ဒီတောကို ဖွေး လန့်နေတာ၊ ဖွေးပဲ တောခ လေ့ တောအလှတွေကို ကြည့်ချင်တယ်ဆို ..."

"ဒီနေရာမှာ ဘာအလှမှ မှ မရှိတာ၊ ကားကြမ်းကြီး စီးလာရတာလည်း ဖွေး ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကောင်းနဲ့ အတူ ဖျာစုတ်စုတ်ပေါ်မှာ အတူအိပ်ရ မှာ ကြောက်လို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ဘာလဲ ... ပြောပါဦး"

ဖွေး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ မီးရောင်လက်နေသည့်ဘက်ကို နည်း နည်းတိုးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ဖွေးရှိသည့်ဘက်ကို လှည့်လာသည့် ကောင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ အလင်းရောင် ထင်၏။

"ဖွေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ အချိန်မှာ စာ ရွက်နှစ်ရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်တင်မိတဲ့ အပြစ်တစ်ခုနဲ့ ပဲ ခဏ ဖြေသိမ့် နေချင်သေးတယ်၊ ချစ်လို့ စွန့်စားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပေမဲ့ ကောင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ..."

"ဘာ ... ဖွေးက ကောင်းကို မယုံဘူး ဟုတ်လား ...၊ တို့ က မချစ်ဘဲ နဲ့ ဖွေးကို လိမ်ညှာခေါ်လာတယ်ပေါ့ ... အဲဒီလို ထင်တာလား"

"ဖွေး စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုထင်နေတာဖြစ်နေရင် ဒီနေရာမှာ ကောင်းနဲ့

နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေ မလား ကောင်း ..."

"ဒါပေမဲ့ ..."

သူ ဆက်မပြောခင် ဖွေးက ခေါင်းလေး ခါပစ်လိုက်ကာ ...

"ဖွေးကို ကောင်း နားမလည်သေးတာ၊ အခု ကောင်း နောက်ကို ဖွေး လိုက်လာခဲ့တာ ဒက်ဒီ တို့ တောင် သိကြသေးရဲ့ လား မသိဘူး၊ ဒီမှာ ကောင်းရဲ့ အဖေ ရှိသလားဆိုတော့လည်း သူ မရှိသေး ဘူး၊ ဖွေးတို့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ပြီးကြောင်း စာချုပ်နှစ်စောင်ထဲမှာ ပဲ ရှိကြသေး တာ၊ လောလောဆယ် သက်ဆိုင်နေကြပြီပဲ ကောင်းရယ် ... ဒီအခြေအ နေမှာ ပဲ အသားကျအောင် ခဏလေး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ရွာငယ်လေး တစ်ရွာထဲက ခုတင်တစ်ခုပေါ်မှာ ဖွေးဘဝကို ပုံချပြီး သာယာမှုရှာလည်း ဘာမှ ခံစားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ထောင်သည် ဘဝထဲကို ရုတ်တရက်ကြီး ခုန်ဝင်လိုက်သလိုမျိုး ..."

"ဖွေးရယ် ..."

ကောင်းက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်၍ ပခုံးတွန့်ရင်း ဖွေး ရှေ့ထိ လျှော က်လာသည် ။

"ကောင်း နားလည်ပါပြီ၊ ဖွေး စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခု တင်ပေါ်မှာ ပဲ အိပ်ပါလို့ ကောင်း စကားကိုတော့ နားထောင်ပါကွာ၊ မွေ့ ရာနဲ့ အိပ်ခင်းနဲ့ ကျကျနန မဟုတ်ပေမဲ့ ကုလားထိုင် ကလည်း မကောင်း တော့ဘူး၊ အပြင်ဘက်မှာ လည်း မိန်းကလေး ထွက်အိပ်ရင် မကောင်း ဘူးလေ၊ ကောင်း အပြင်ထွက်အိပ်မယ်"

ဖွေး မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားသည် ။
ကောင်းကိုလည်း တောင်းပန်သလို ကြည့်ကာ ...

"ရပါတယ် ကောင်းရယ် ... ဒီထဲမှာ ပဲ အိပ်ပါ။ ဖွေးတို့ အိပ်နိုင်ကြမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခဏ တဖြုတ် မှိုန်းရုံလောက်ကတော့ ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ရတာပဲဟာ"

"အဲလောက်ထိရော ကောင်းကို ယုံလို့ လား"

"ကောင်းကလည်း ... မငေါ့ပါနဲ့ "

"မငေါ့ပါဘူး ... နည်းနည်း အံ့ဩသွားတာ၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ပြီးမှ အိမ်ထောင်သည် မဖြစ်ရဲ တဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲလို့ ..."

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည် ။ နီကျင်ကျင် မှန်အိမ်မီးရောင် လေးက ရီဝေရွန်းလက်နေသည့် ကောင်းရဲ့ အကြည့်တွေကို ဘယ်လို ညှို့အားတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးနေ သည် မသိ။

မီးရောင်တစ်ခြမ်းကျနေသည့် ကောင်း မျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ဖွေး မျက်လွှာချ ပစ်မိ၏။ နှစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုသည့် အသိနှင့် သူသာ မဆင်ခြင်လျှင် ဘယ်လိုငြင်းမလဲဆို သည့် မေးခွန်းကို အထိတ်တလန့် တွေးလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းက ရှေ့တိုး လာပြီး ဖွေးရဲ့ ပခုံးလေး ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

"ကြောက်နေတာလား"

"မကြောက်ပါဘူး၊ ဟိုလေ ... ဒါပေမဲ့ ..."

"မကြောက်ပါနဲ့ ဖွေးရယ် ... ကောင်းက ဖွေးရဲ့ သတို့ သားပါ၊ လူကြမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တဲ့ သူဆီက ဘယ်အရာကိုမှ မကြည်ဖြူဘဲ မယူဘူး"

"ကောင်းရယ် ... မကြည်ဖြူတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ... ကောင်း နားလည်ပါတယ်၊ ဖွေး ခရီးပန်းလာတယ်မို့ လား၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေ ဆန့်လက်ဆန့် သွားလွဲနေပါ၊ သူတို့ ပြင်ဆင် ပေးသွားတာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးပဲ"

ဖွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ကောင်းက ဖွေးရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းသ ည် ။ ပြီးတော့ မေးဖျား လေးကို မော့၍ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ငေးနေစ ည် ...

"ဘုန်း ..."

"အမလေး ..."

ပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ဝင်လာသည့် အရာတစ်ခုက နှစ်ယောက် ခြေထောက်နားမှာ အရှိန် ပြင်းစွာ ကျ၏။ ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီးန င့်အတူ မြေသားတွေ ဖွားခနဲ စင်ထွက်ကုန်ကြသည် ။ ကောင်း ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည့် ဖွေး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ...

"ဘာ ... ဘာကြီးလဲ ..."

"မြေစိုင်ခဲကြီးတွေ ဖွေး ... ဘာမှ မဟုတ်ဘူး "

ဖွေး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မွကြေနေသည့် မြေစိုင်ခဲကြီးက နည်း တာမဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ရုတ်တရက် သတိမထားမိလိုက်သလိုရှိလျက် ခု ကျမှ ခြေချင်းဝတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်း သတိရ၏။ ခြေထောက်ကို ပြေးစဉ်သည့် မြေစိုင်ခဲအစတွေက ပွထလျက် ...

"ဒါကြီး တမင်တကာ ပစ်ထည့်လိုက်တာကို ဘာမှ မဟုတ်ရမှာ လား ကောင်းရဲ့ ... ဟို ... တောမှာ ညားကာစလင်မယားတွေကို ခဲဖိုးတောင်း တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကြီးလားဟင်"

ကောင်း မျက်နှာက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံမျိုးနှင့် ပြန့်ကျဲနေသည့်

မြေစိုင်းခဲတွေကို ဝေ့ကြည့် နေပြီး ဘာမှ မပြောနိုင် ...။

အပြင်ကို လှမ်းကြည့် နားစွင့်တော့လည်း ဘာမှ မမြင်၊ ဘာသံမှ လည်း မကြား ...။ ဒီအရပ် ဒေသမှာ ခဲဖိုးတောင်းကြ၊ စားသောက် ပျော်ရွှင်ကြတာမျိုး ဓလေ့မရှိခဲ့တာ သူသိသည်။ ။

စုဝေးနေထိုင်ကြသူတိုင်းဟာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ကျောရောရင်ပါ ပူအောင် တစ်နေကုန် ရုန်း ကန် ရှာဖွေကြရသည်။ ။ အပိုဝင်ငွေထွက်စရာ မရှိကြသလို သူများ ဆီက ဘာအတွက်နဲ့ မှ အသားတင် တောင်းယူကြတာမျိုးလည်း မလုပ်ကြပေ။

ပြောရလျှင် ပျော်ရွှင်ခြင်းမဲ့သည့်နေရာ ...။ ဟိုတုန်းက မဖွံ့ဖြိုးကြသည့်အရပ်မို့ မစည်ကား သလို ခုလည်း ဒီတိုင်းခြောက်သွေ့နေဆဲ ...။

"ကောင်း ... ကောင်း ... ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဘာမှ မသိလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါ ခဲဖိုးတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ဖွေး ..."

"ဟင် ... ဒါဆို မကျေနပ်တဲ့ လူက ပစ်တာပေါ့၊ ဘာကို မကျေနပ်လို့လဲ၊ ညနေက ကောင်း စကားပြောမှားလိုက်တာ ရှိလို့ လားဟင် ... ဒါမှ မဟုတ် တခြားရွာသားလား"

ဒုက္ခရောက်လို့ ရော ပြေးတိုင်စရာ ရွာလူကြီး ရှိရဲ့ လားမသိ ...။ ကောင်း မျက်နှာ ရှုပ်ထွေးနေ တာကိုမြင်ရလေ၊ ဖွေး ထိတ်လန့် လာလေ။ ။

"ဘာသံမှ မကြားတော့ဘူးဆိုတော့ ..."

"ဘုန်း ..."

"အား ..."

ထိတ်လန့်နေသည့်အရှိန်နှင့်မို့ နောက်ထပ် ဒီကိုင်း ထပ်ကျလာတော့
ဖွေး တအား အော်လိုက် မိ၏။ ပိုကြီးမည် ထင်ရသော မြေစိုင်းခဲကြီးက
ထိုနေရာမှာ ပဲ ထပ်ကျကာ ဒီတစ်ခါ ကောင်းနဲ့ ပိုနီး သွားသဖြင့် ကောင်း
ရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သလို အရှိန်သည် ...၊

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ..."

ခြေထောက်ကို မြှောက်ကိုင်ရင်း ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး နှစ်ချက်လောက်
ခုန်သွား၏။ ကောင်း မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားကာ အပြင်ဘက်ကို
ခေါင်းထောင်ကြည့်၍ ...

"ဘယ်သူလဲကွ ... အား ... ခြေဆစ်လွဲပြီလား မသိဘူး"

"မလွဲသေးပါဘူးကွာ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အသည်းပျော့လှချေလား၊
ချာတိတ်မကို ထိသွား တာတောင် မင်းအသံမျိုး မထွက်ဘူး"

ပြောရင်း လျှောက်လာပုံရှိသည့်အသံက လူနှင့်အတူ
ပြတင်းပေါက်မှာ တစ်ပိုင်းပေါ်လာ၏။ အိမ်က ခပ်နိမ့်နိမ့် မြေစိုက်ပုံပေမဲ့
ဒီပြတင်းပေါက်မှာ ကောင်း ရပ်နေတုန်းက အနေတော်ပဲ ဖြစ်၏။ သူ့ကျ
မှ ဘေးဘောင်ကို ကိုင်၍ အထဲကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ကြည့်နေရကာ ...

"မင်း ထွက်လာမလား ... ငါ ဝင်လာရမလား"

ဒါ ဘယ်သူတွေလဲ ...၊ ကောင်းနဲ့ အသိတွေလားလို့ ကြည့်လိုက်
တော့လည်း ကောင်း မျက်နှာက ထိုလူကို သိနေပုံ မပေါ် ...။ သူ့နောက်
မှာ လူတွေရှိနေသေးတာကို မြင်နေရကာ ဖွေး ရင်တွေတုန်လာ၏။

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသိဘဲနဲ့ ..."

"ဦးလမ်းရဲ့ သား လမ်းသစ်ကောင်း ... ဟွန်း ... မင်း ငါ့ကို သိဖို့ မလိုပါဘူး"

သူက ပြောပြီးတာနှင့် နောက်ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ကာ ...

"ဒီကောင် အပြင်ထွက်ချင်ပုံ မပေါ်ဘူး ... သွားဆွဲထုတ်ခဲ့"

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားလာမှာ လဲ တွေးမိကာ သူ့နောက်က အရိပ်တွေကို မမြင်မစမ်း လှမ်းကြည့်နေမိစဉ် ပိတ်ထားသည့် ထရုံတံခါးက ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ပွင့်သွား၏။ ဝင်လာကြတာ သုံးယောက် ...၊

အားလုံး လူငယ်တွေပဲဖြစ်ကာ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော ထိုလူမှ လွဲ၍ ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွတွေ ကို ဝတ်ထားကြသည် ။

ကောင်းက သူတို့ ကို ကြည့်လိုက် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည့် ခေါင်းဆောင်လူကို ကြည့်လိုက်နှင့် နောက်မသိမသာ ဆုတ်၏။ ဖွေး လက်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း အလယ်လူက ခါးကြားက နှစ်ဂျက်ကူလို တုတ်တိုနှင့် ကောင်းရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းထောက် လိုက်ပြီး ...

"မိန်းမတွေနဲ့ ရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း ရှေ့ကို ထွက်"

လက်ကို ဘာလုပ်လိုက်မှန်း မသိပေမဲ့ ကောင်း မျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

"ဦးလမ်းက တော်တော်လျှို့တာပဲကွ ... သားကိုတော့ ဆင်ထားတာ လက်တစ်ဖက်တည်းမှာ ထောင်ကျော်ဖိုးပဲ"

ပြောလိုက်သည့်လူက ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ကာ ပီကေဝါးနေရင်း စီးကရက် ခဲထားသေး သည် ။ ဘေးခွဲဆံပင်ရှည် ခပ်အုပ်အုပ်က မျက်

နှာကို ဖရိုဖရဲ ဖြတ်ကွယ်ထားပေမဲ့ မေးဖျားနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ အနက်ရောင်လှအောင် စိမ်းမှောင်နေသည့် မွေးညှင်းရာတွေက ထင်းနေသည်။ ။

အကယ်၍ ကော့ထင်းနေသည့် နှာတံရိုးသာ နည်းနည်းပြားလိုက်ပြီး ကြေးနီရောင်သမ်းသည့် အသားရောင်က ဖြူဝင်းသွားမည်ဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာ လေးထောင့်ဆန်ပုံက ဂျပန်ပုံပေါက်သွားမှာ မလွဲ ...။ ထိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူ့ပြောစကားကို ဖွေး စဉ်းစားကြည့်မိပြီး ...

"ရှင်တို့ ဘာလိုချင်လို့ လဲ ... ကျွန်မဆီမှာ လည်း လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါသေးတယ်၊ အားလုံးယူပြီး အေးဆေး ထွက်သွားကြပါ"

ထိုသူ့မျက်လုံးတွေ ဖွေးဆီ တန်းခနဲ ရောက်၏။ စူးရဲသည့် မျက်လုံးတွေကို မုန်းတီးကာ ဖွေးက နှုတ်ခမ်းကို သိသာအောင် မဲ့လိုက်ပြီး ဂရုမစိုက်စွာ ပြန်ကြည့်၍ ...

"ဒါ ရှင်တို့ ကျက်စားနေတဲ့ နယ်မြေ ... လူနှစ်ယောက်တည်းကို ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ပုံ တွေနဲ့ ဒီလောက် အင်အားသုံးဖို့ မလိုဘူး"

"မင်းက စွာလှချေလား"

ဝီကေဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းခပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ခုမှ သတိထားမိသလိုမျိုး ဖွေး တစ်ကိုယ်လုံးကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ကြည့်သည်။ ။

အဖြူရောင်ကိုပဲ နှစ်သက်သည့် ဖွေးသည် အဖြူရောင် ဂျင်းကွာတားဘောင်းဘီလေးနှင့် ခါးရှည်လက်ရှည် ဆွဲသားအဖြူရောင်လေးကို ဝတ်ထား၏။ အင်္ကျီက ခါးမှာ ခါးပတ်ပုံစံ ရှုံ့ကွင်းလေး တွေပါသည် မို့ ခါးတင် ရင်၏ အလှကို ကျကျနန ဖော်ကျူးနေကြ၏။

"ဟွန်း ..."

ခပ်လွန်လွန် အပြီးတစ်ချက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေရင်း စီးကရက်ရှိုက်၏။
။ ဆံပင် ပခုံးအောက် လေးမှာ ပါးရိုးလေးမှာ အထပ်တွန့်လေးတွေ
ပြေပြေကျလျက် ဖွေးနုဝင်းစက်နေသည့် ကောင်မလေး ...။

"တော်တော်လှတာပဲ၊ ဟွန်း ... မင်းဆီက လိုချင်စရာ ရှိလာရင်လည်း
ရတနာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဆရာ ... ဒီကောင်က သူ့အဖေနဲ့ မချိန်းဘူးလို့ ပြောနေတယ်"

လှမ်းပြောသံကြောင့် ဖွေးကို ကြည့်နေသည့် မျက်နှာပေါ်က မထိတ
ရီ အပြီးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကုန်၏။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့်
ကောင်းက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလျက် ...

"ကျွန်တော် တကယ် ဘာမှ မသိဘူး၊ အဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်
နေလို့ ၊ လောလောဆယ် သူ ဘယ်မှာ ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး"

"ဒါဆို အခု မင်း ဘယ်ကိုလာတာလဲ"

"အဖေဆီကိုပဲ ... ဒါပေမဲ့ ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော်
မိန်းမခိုးလာတာ"

"ဟိတ်ကောင် ... တိတ်စမ်း"

တားဆီးသံနှင့်အတူ လက်က မြန်သည် ၊ ကောင်းကို တစ်ဖက်က ဆွဲ
ချုပ်ထားလိုက်ပြီး လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်ပစ်၏။ ကောင်းမျက်နှာ စိုက်
ကျသွားသဖြင့် ဖွေး မျက်လုံးတွေ ပြာသွား သည် ။ ပြန်မော့လာသည့် မျ
က်နှာမှာ သွေးစတွေ ဖြစ်လာတော့ ပိုဆိုး၏။

"လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်ထားပြီးမှ ရိုက်ရလား ... ထိုးချင် ဒီတိုင်းထိုး

လေ၊ သူ မခံနိုင်ရင် တစ်ပြန်တစ်လှန် ချကြေးပေါ့၊ ရှင်တို့ ဗလအင်အားကြီးတွေနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ မရှက်ဘူးလား"

"အံ့မာ ..."

"မလုပ်နဲ့ ..."

ဘေးကတစ်ယောက် လွှားခနဲ ကပ်လိုက်တာနှင့် ထိုသူက ထိုင်လျက် ကနေ လှမ်းတားကာ ...

"ဟိုကောင်ကို လွှတ်လိုက်"

အမိန့်ရတာနှင့် တပည့်ဆိုသူက ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်သည် ။ ထိုသူက ဆက်မေးဖို့ မေးဆတ် ပြမှ ...

"မင်းက မြို့ပေါ်မှာ နေတာ၊ မင်းအဖေနဲ့ အချိန်းအချက်မလုပ်ဘဲ ဒီလိုနေရာကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မှန်မှန်ပြောနော် ဟိတ်ကောင် ... ဒီတစ်ခါဆို မင်း သွားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်မှာ "

"ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ ... အဖေသားပေမဲ့ အဖေလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း လည်း ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး၊ အဖေကလည်း ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး ... မလိမ်ပါဘူးဗျာ"

"မင်း လိမ်နေတာပဲ ခွေးသူခိုး ... မင်းအဖေ လုပ်ငန်းကြောင့် အခု အန္တရာယ်ရှိနေမှန်းတော့ သိနေပြီမို့လား၊ ဒါကြောင့် ဒါကို မသိဘူး ထည့်ပြောနေတာ"

"ရုပ်ကိုက မိန်းမလျာလိုလို မင်းသားလိုလို ကနွဲ့ကလျ ..."

တစ်ယောက်က ဖောင်းခနဲ လက်ပြန်ဝင်ရိုက်၏။ ဒီတစ်ခါ ကောင်း ခူးညွှတ်ကျသွားသည် ။ ဖွေး အသားတုန်အောင် စိတ်တိုသွားသော်လည်း

ကောင်းက ခူးထောက်လျက်နှင့် မော့ကြည့်ကာ ...

"ကျွန်တော် လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး "

ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားရင်း ဖွေးကို လှမ်းကြည့်၍ ...

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သူ့မိဘတွေ သဘောမတူမှာ စိုးလို့ ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ဒီဘက်မှာ အေးဆေးရှောင်နေမယ်ဆိုပြီး အဖေ့ကို လည်း တွေ့ရင်းနဲ့ ပါ။ အဖေ ဒီမှာ ..."

"မင်းအဖေ ဒီမှာ ရှိမှန်း မရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဒီလိုနေရာကို မိန်းမခိုးလာ တယ် ဟုတ်လား ... ယုံအောင် ပြော ခွေးမသား"

"ရှင်တို့ မိဘကို ထိခိုက်မဆဲပါနဲ့ ... ရှင်တို့ ကို မွေးထားတာရော"

"ဟိတ် ... တိတ်စမ်း၊ ငါ လုပ်လိုက်ရင် သေဦးမယ်"

လက်ရွယ်လိုက်သူက ထိုင်နေသူထံ မျက်လုံးရောက်ပြီးမှ ရွယ်သည့် လက်ကို ပြန်ချ၏။ ပြီးတော့ ဖွေးကို မကျေမနပ်ကြည့်၍ ...

"သွေးထွက်နေတဲ့ ကောင်က အမြီးကုပ်နေတယ်၊ နင်က ခွေးလိုကို က်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ သိလား၊ ... သူ့အဖေက ..."

"ဇော်ထက်"

ခေါ်သံကြားတာနှင့် ဇော်ထက် တိတ်ကျသွား၏။ ထိုသူက စီးကရက် ကို ထရုံနဲ့ ဖိချေပစ်ပြီးမှ အိမ်ထဲကို ခြေတစ်ဖက်ချ၍ ကိုယ်လှည့်ဆင်းသ ည် ။ ပြီးမှ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာကာ ...

"အခု မင်းအဖေနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ ကဲ ... ဘယ်ဆက်သွားမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် ..."

ကောင်းက နှုတ်ခမ်းက စီးကျနေသည့် သွေးတွေကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်
သုတ်ရင်း ဘာမှ ဆက်မဖြေ ဘဲ နေ၏။ သူက တွန့်ခနဲ မဲ့၍ ...

"မင်းက နာမည်နဲ့ မှ မလိုက်ဘဲကွ ... လမ်းသစ်ကောင်း ဆိုပြီး မ
ကောင်းတဲ့ လမ်းကို မိန်းမခိုး လာရသလား"

"ကျွန်တော် မညာပါဘူး ဆရာ၊ တကယ်ပါ ... အဖေနဲ့ လုံးဝ မဆက်
သွယ်မိသေးပါဘူး"

ဘာဆရာမှန်း မသိဘဲ ဆရာခေါ်နေကာ တွင် တွင် တောင်းပန်နေသ
ည့် ကောင်းကို ဖွေး စိတ်တိုလာ၏။ လူက ဂေါ်ဇီလာပုံ ပေါက်နေတာနဲ့ ပဲ
ဒီလောက် ကြောက်ပြနေရောလား ...။

မနိုင်လို့ အရှုံးပေးရရင်တောင် ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ခါ သေခံရမှာ လဲ ...။
ကြောက်လွန်းရင် နှစ်ခါ သေတယ်ဆိုတာကို တွေးမိကာ ဖွေး နှုတ်ခမ်း
စေ့ထားရင်း တက်ခေါက်မိသည် ။

"လမ်းသစ်ကောင်း"

ထိုသူ့ခေါ်သံကြောင့် ဖွေး ဒေါသတွေ ပြတ်တောက်ကုန်၏။ တစ်
ယောက်က မှန်အိမ်မီးဇာကို မြှင့်တင်လိုက်သဖြင့် အိမ်ထဲမှာ မီးလင်း
အား ပိုကောင်းသွားလျက် ...

"မင်းရဲ့ လက်မှာ စွပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားအကြောင်းရော မင်းအဖေ
ဘာပြောဖူးလဲ ..."

ကောင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထိုသူက ပီကေဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်း
တို့ကို မဖွင့်ဘဲ မဲ့လိုက် ကာ ...

"ဘာမှ မပြောဖူးပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်က
သွားတစ်တန်း ခုန်ပျံထွက် လာလိမ့်မယ် ... ငါ့ကို ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ "

"ရှင်က ခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ၊ ဒါပဲဖြေပါ ဆိုမှ တော့ ..."

"ဟိတ် ... မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း"

"မနေနိုင်ဘူး"

"တောက် ..."

"အား ..."

ထိုသူ ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည့် လက်ထဲမှာ ဖွေး အရပ်လေးတစ်ရှပ်လို ပါသွား၏။ ရင်ဘတ်က အင်္ကျီစကို မညှာမတာ ဆုပ်ဆွဲ၍ ကိုယ်ကို မြောက်ကြွနေအောင် ပင့်ကိုင်ထားသဖြင့် ဖွေး ခြေဖျားလေး မြေပြင်နဲ့ ထောက်မိရုံ ...။

"မိန်းမမို့ ဦးစားပေးမယ် မထင်နဲ့ ... ငါတို့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတာ"

မျက်နှာရှေ့မှာ ဆွဲကပ်ထားသဖြင့် သူ့နှုတ်ဖျားက ပီကေနံနှင့် စီးကရက်နံ့ရောက်ကာ မျက်နှာကို ပြေးဟပ်နေသည့် လေငွေ့နွေးက ရွံစရာ ...။

"ဒီမှာ ... မင်း သိထားရမှာ က ငါတို့ က တောတွင်းဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူး ... သူပုန်တွေ လည်း မဟုတ်ဘူး "

"မယုံဘူး ... ရှင်တို့ ကို မြင်လိုက်ကတည်းက လူဆိုးတွေမှန်း သိပြီးသား"

ဖွေးကလည်း အံ့ကြိတ်ပြောသည် ။ သူကလည်း စကားများများ မပြောတတ်သူမို့ စွာလွန်း သည့်မျက်နှာကို လက်ပြန်တစ်ချက်လောက် ရိုက်ချလိုက်ချင်စိတ်တွေ ချက်ချင်း ဖြစ်လာသည် ။

သို့သော် ဒေါသကြောင့်လား နဂိုတည်းက ဒီတိုင်းလား မသိသော သ

နှာရောင်နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးမို့မို့ နှင်းဆီပြင်လေးမှာ စိတ်ကညွတ်ခနဲ ဖြစ်
၏။ ပြီးတော့ ကော့နက်သော မျက်တောင်ပါးလေး တွေ ရံနေသည့် မျက်
ဝန်းလက်လက်တွေ ...။

"တောက် ..."

စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဘာကို စိတ်ဆိုးသွားမှန်း မသိဘဲ သူမကို တွန်း
လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ ဖွေး အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်သွားသော်လည်း တစ်စုံတစ်
ယောက် ရင်ခွင်ထဲကို အင့်ခနဲ ပစ်ကျသွားသဖြင့် အနာတရတော့မဖြစ်
...။

"ဖယ် ... မထိနဲ့ "

လူဆိုးတွေလက်ကို ရွံရွံရှာရှာ ဖယ်ချကာ ဖွေး အတင်းပြန်ရုန်းမိသ
ည် ။

"အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း ... ငြိမ်ငြိမ်မနေ
သေးရင် ကြိုးတုပ်ထား"

"အို ... မလုပ်နဲ့ ... ရှင်တို့ နော် ..."

ဖွေး လူနှစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ဘယ်လိုရုန်းရုန်း မရတော့ဘဲ လက်
တွေကို ကြိုးတုပ်ခံလိုက်ရ ၏။

"ဟေ့ ... တိတ်ပ်နဲ့ မပိတ်နဲ့ "

မျက်နှာရှေ့မှာ တိတ်ပ်ခွာလိုက်တာမြင်တော့ ဖွေး မျက်လုံးပြူးသွား
၏။ ထိုလူထံမှ အမိန့် တစ်ရပ်သာ ထပ်ရောက်မလာလျှင် ...

"အား ..."

ဖွေး နောက်ဆုံးအော်သံလေး ထွက်သွားလျက် ပါးစပ်မှာ အဝတ်စ

ည်းခံလိုက်ရ၏။ ကောင်း သည် လှုပ်ရှားနေသမျှကို လည်ပင်းလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်နေလျက် နူးထောက်ကျနေသည့်ပုံ အတိုင်း ထရပ်ဖို့ လည်း မကြိုးစားပေ ...။

"သူ့ကို ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာမှ မညာခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ ..."

ဒါပဲ ထပ်ပြောသည် မို့ အားလုံးအကြည့်တွေ သူ့ဆီ ပြန်ရောက်ကုန်ကာ ...

"ဒီပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း မင်း မသိဘူးလို့ ပြောမယ်ကြံနေတာကရော မညာဘဲနဲ့ လား"

နောက်ထပ် မျက်နှာပျက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ထိုသူမျက်နှာတင်းသွား၏။

"အဲဒီ လုံးချော ကိုးလုံးထဲက နှစ်လုံး စုံလိုက်ပျောက်သွားတယ်၊ မင်း ဆီကို ဒီလက်စွပ် ရောက်လာတာ ပြီးခဲ့တဲ့ အောက်တိုဘာလက ... ဟုတ်တယ်မို့လား"

"ဒါပေမဲ့ အဖေကိုယ်တိုင် လာပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မင်း ဘာတွေ ညာထားထား ငါတို့ သိတယ်၊ ဒီပစ္စည်းအကြောင်း မပြောဘဲ မင်းလက်ထဲကို မင်းအဖေ မထည့်ဘူး ၊ ရွှေထဲမှာ မြှုပ်ပြီး မသိသာအောင် လုပ်ထားပေမဲ့ ထုတ်မဝတ်ဖို့ လည်း မင်းကို ပြောမှာ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်း ဝတ်လိုက်တဲ့ အတွက် အခု မင်း ဘယ်လိုညာညာ မရတော့ဘူး"

ကောင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ စကားသံလည်း ထွက်မလာတော့ပေ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်လေး ရှိနေသည့် ဖွေး မျက်ဝန်းတွေက တ

စောင်းမြင်နေရသည့် ကောင်း မျက်နှာဆီကိုပဲ ရှိနေကာ ခေါင်းငုံ့သွားလိုက်၊ ပြန်မော့လိုက်နှင့် ဘာကိုပြောဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း မသိသော ကောင်းကို ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရတွေ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထို့ပြင် သူ့ဆီက မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းဆောင်လူဆီကပဲ နောက်ထပ်ပြောသံ ထွက်လာခဲ့လျက် ...

"လက်စွပ်ကိစ္စ ထားလိုက်တော့ ... ဒီလုံးချောတွေကို လုံးဝ လက်စဖျောက်နိုင်ကတည်းက သူ့အရည်အချင်းကလည်း မသေးဘူး၊ အခု မင်းအဖေ ဘာ လုပ်သွားလဲ သိလား ..."

"ကျွန်တော် တကယ်ပါ ..."

"ဖြောင်း ..."

လက်ပြန်ရိုက်ချက်က လက်သီးထက် ပြင်းထန်ပုံရကာ ကောင်း ခူးထောက်လျက်ကနေ တုံးခနဲ လဲ၏။ ဘယ်သူမှ လည်း ကိုင်မထား၊ ကြိုးတုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အစင်း သား ခံနေရတာလဲ ...။ ဖွေး ဘာမှ မပြောနိုင်သော်လည်း ကောင်း မျက်နှာက သွေးတွေကို မြင်နေရ ကာ ကိုယ်တိုင် နာကျင်လာသလို ခံစားနေမိ၏။

နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်တွေပဲ တဖွားဖွား ဖြစ်လာခဲ့၏။ မဲ့ပြီးနှင့်ကြည့်နေသူတွေက "မင်းကောင် ဖြစ်နေတာ မြင်ပြီလား" ဆိုသည့် အကြည့်တွေနှင့် ဖွေးကို ကြည့်တာ မကျေနပ် ရန်လိုစွာ ...။

"မင်းအဖေက ပထမတစ်ခါ အောင်မြင်သွားတော့ နောက်ထပ် အချို့ကြီး ကြံသွားတာ ... ကျန်တဲ့ လုံးချော ခုနစ်လုံးနဲ့ အဖြူအနီတွေ ထပ်ကြံသွားတာ၊ အကြမ်းဈေးနဲ့ တွက်ရင်တောင် ရှစ် သောင်းကျော်သေး

တယ်"

"ဟင် ..."

ဒီတစ်ခါ မုသား မပါဘူး ထင်သည်။ ကောင်း ဖျတ်ခနဲ မော့လာကာ
မျက်လုံးတွေ အစွမ်းကုန် ပြူးကုန်လျက် ...

"အဲဒါတွေ ..."

"မင်းအဖေ ဖြတ်ရိုက်သွားတာပဲ၊ အခု ပိတ်ဆို့ခံနေရတော့ မင်းကို
ချောင်ကပ်ပြီး မှာ လိုက် တာ၊ မင်းနဲ့ တာမခံမှာ ဆုံဖို့ ချိန်းထားတယ်မို့
လား"

ကောင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။ ပါးစပ်ကနေတော့ ဘာသံမှ ထွက်မ
လာခဲ့ဘဲ ဘာကို ခေါင်းခဲ နေမှန်း မသိဘဲ ...

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ..."

စကားသံက ထိုမှ မဆက်နိုင် ...။

လဲကျနေရာက အနိုင်နိုင် ထရပ်ကာ ရပ်နိုင်ကာမှ ယိုင်ခနဲ ခြေလှမ်း
ထပ်ပျက်၏။ ဖူးယောင် နေသည့် မျက်နှာမှာ မြင်လို့ မကောင်းတော့ဘဲ
သုတ်ပစ်နေသည့်ကြားက သွေးထွက်နေတာမို့ ပို၍ ရုပ် ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်နေ၏။

"မင်းကို ဘာမှ မပြောဘဲ မှာ လိုက်တယ်မို့လား၊ အဲဒါကြောင့် မင်း မိ
န်းမခိုးလာပေါ့"

ခေါင်းဆောင်လူကို အံ့သြသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ
ကောင်း ငိုငဲ့တွေနေ၏။ ဘယ်ဟာ အမှန်တရားလဲ ...၊ ကောင်း တစ်ခုခု
ကို စိုးရိမ်သွားတာလား၊ နောင်တရနေတာလား ...။

တစ်ခြမ်းမြင် တစ်ခြမ်းပျောက်နေသည့် မီးအလင်းရောင်ကြောင့်
ကောင်း မျက်နှာကို မြင်နေ ရတာ ဖွေး မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိ၏။

ထိုသူက ကောင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပီကေဝါးနေသော ခပ်
လှုပ်လှုပ်မေးဖျားကို ဖိပိတ်၍ အံ့ကြိတ်သည်။ ။

"ဘယ်လောက်တော်တဲ့ သူခိုးဖြစ်ဖြစ် ခြေရာမဖျောက်နိုင်ဘူး လမ်း
သစ်ကောင်း ... ငါတို့ က ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး
၊ မင်းအဖေလို လူတွေကိုပဲ ဆုံးမချင်တာ၊ သူများ ရဲ့ သွေးချွေးတွေနဲ့ ရင်း
ထားရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အသာလေးယူပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းမှာ
အေးဆေး ငြိမ်နေချင်တာ ... ညစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အတွက် ပတ်တာပဲ၊
ဇော်ထက် သူတို့ ကို ဆွဲလာခဲ့ ..."

"ညတွင်းချင်း တက်မှာ လား ဆရာ"

"ခုပဲ ..."

"ဆရာ ... ဆရာ ခဏလေးပါ"

ဆောင့်ဆွဲခေါ်လိုက်သည့် လက်ထဲကနေ ကောင်းက လက်ကာငြင်း
လျက် ...

"ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ"

"ဟိတ်ကောင် ... ကြာတယ်"

"ခဏလေးပါဗျာ ... ဆရာ့ကို ပြောပါရစေ"

ခေါင်းဆောင်လူက အပြင်ရောက်သွားပြီမို့ နှုတ်ခမ်းနာနေတာကို
လက်နဲ့ ထိန်းဖိပြီး ကောင်း က အသံမြှင့် အော်သည် ။ ဟိုလူတွေက စိတ်
မရှည် ...။

"ပြော ... ငါ့ကိုပဲပြော၊ ဆရာက စကားကို နှစ်ခါ မပြောဘူး"

ကောင်းက ခေါင်းဆောင်ကို ပြောခွင့်မရမှန်း သိလိုက်ကာမှ သူ့နောက်မှာ မညှာမတာ ဆွဲခေါ်လာခြင်း ခံနေရသည့် ဖွေးကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်နဲ့ သူ ခိုးပြေးလာကြပေမဲ့ ခုချိန်ထိ လင်မယား မဟုတ်ကြသေးပါဘူး"

"အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ... မင်းတို့ ကို လင်မယားဖြစ်ခွင့်ရအောင် အခန်းတစ်ခုထဲ ထည့်ပိတ်ပေးရဦးမလား"

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... သူက ဒီပြဿနာနဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးခဲ့ပါ"

"ဘာကွ ..."

"ဒီရွာထဲမှာ သူ့ကိုသိတဲ့ လူတွေ ရှိပါတယ်၊ နောက်နေ့ သူ ပြန်ဖို့ အတွက် သူတို့ စီစဉ်ပေးကြမှာပါ"

"မင်း ရူးနေလား ခွေးကောင် ... တစ်မှုကို မရှင်းနိုင်သေးဘဲ ငါတို့က နောက်တစ်မှုရှုပ်အောင် မီးစချန်ခဲ့ရမလား ... မင်းတော့ ဆရာရှေ့မှာ ပြောရင် နက္ခတ်တာရာပြခန်းထဲ ရောက်တာထက် ဆိုး ဦးမယ်"

ကြားနေရသည့် ဖွေး ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ ခါသွား၏။

ကောင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ...။

စေတနာနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကရုဏာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်လိုဘဝ ရောက်နေနေ ဖွေးက တော ကြိုအုံကြား လူစိမ်းတွေထဲမှာ နေခဲ့ရဲ့ပါ့မ

လား ...။

ဒီလူတွေက ပြဿနာတစ်ရပ်နောက်ကို လိုက်နေကြတာမှန်လျှင် မဆိုင်သည့်လူကို ဒုက္ခပေး ဦးမှာ တဲ့ လား ...။ လူဆိုးသူခိုးတွေမို့ ဒုက္ခပေးလာရင်တောင် ချစ်သူနဲ့ ကျောချင်းကပ်ပြီး "ကောင်း ရေ ..." လို့ အားကိုးတကြီးခေါ်ရင်း ကျရှုံးသွားပါစေ ...။

ဒီမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်လို ဒီတိုင်း ချထားခဲ့ဖို့ တော့ စိတ်မကူးသင့်ဘူး ထင်သည် ။ အပေါ်ယံ ကြည့်လျှင် ညာတာသလို ထင်ရသော်လည်း ဖွေးရင်ထဲမှာ တော့ နာကျင်သွားခဲ့၏။

မောင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်ခဲ့သူပါ။

ဟိုဘက်ဒီဘက် နှစ်ဖက်မှာ ဘယ်ဘက်ကမှ လူကောင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့် ချစ်သူ ရှိနေတဲ့ ဘက်မှာ ပဲ ဖွေးရှိနေချင်မယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား ...။

ဒီမှာ ထားခဲ့ရင် ဖွေး လွတ်မြောက်မှာ ပဲလို့ ဘာလို့ ထင်တာလဲ ...။ မပြောနိုင်သည့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ဆင့်ကဲလျက် မေးခွန်းတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ...။

ဘာတစ်ခုမှ လည်း အဖြေမရှိခဲ့ဘဲ ...။
